

“Η ΘΥΣΙΑ”

ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ

ΠΤΥΧΗ ΙΙΙ : ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΣΙΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Παροδίτης διαβατάρης ή ξωμάχος
για τὸ δούλεμα τῆς γῆς
μέσ στα γκρίζα τῆς Σιγῆς
ὁρθός; μονάχος;
Δουλευτῆς μέσ σέ χωράφι
ή κηπουρός;
—Δές τὰ λούλουδα σωρὸς
σωρὸς κι' οἱ τάφοι.—

Αἰπλά σφιχτὰ πατήματα
σὰ φλογερολάληματα
ταγγανεύουν τῇ σκέψῃ
μέσα μὲν κάποιι ἀφορεσμοὶ
σὰ σκλάβωμοι,
ή σὰ λυτρωμοὶ
μ' ἔχουν πλανέψει;

Παροδίτης τροβαδοῦρος; Βάρδος; ή
βλαβητικὰ σ' εἰκόνα μπρὸς χρυσή
γονατίζω;
Πάνω ἀπὸ σινειδητὰ κι' ἀπ' ἀκουστὰ
τὴν ἀγάπη, τὴν ἀγάπη τραγουδίζω

(Πολιτεῖες Ἀτλαντίδες
οἱ πατρίδες
—κάτω ἀπὸ τὰ κύματα
μῆτε κὰν σὰν μνήματα —
τίς εἶδες;

Κόρες μιχτοφρυῖδες
οἱ Πιερίδες
μὲ στεφάνια πύρινα
τὰ τραγοῦδια σου Ἡρώνα—
Λέν εἶδες;)

“Ὅλοι οἱ Φαῖνοι κι' ὅλοι
οἱ Βάκχοι κάπια σκόλη
μέσα μὲν γιορτάζουν,
—πανυγῆρι—

Κι' ἔχω ὅλη τοῦ Μάρτη
τὴν ὁριμὴν — Ἀστάρτη,
κι' ὅλη τῶν Μαγιάπριων
τῇ γῶνι.

Πάω μεθ'ὼ κι' ἀλήτης,
νυχτοπαρωρίτης,
τροιγυρνῶ στὴ χώρα
ὡς τίς αὐγές.
Γύρω μὲν καινούργια
λάγνα ἤχ'ᾶν σαντούρια
καὶ γιαγέδες κάποι
καὶ κραυγές...

Κ' εἶμαι σὰν κιθάρα,
ποὺ μὴ ἀνεμικὴ
κρούει στὸ πέρασμά της
κι' ἀντηχεῖ.

Κι' εἶμαι τὸ κοχύλι,
ποὺ βαθιὰ φυλάει
ὅ,τι ἢ μπόρα κλαίει
ἢ ἢ ἀνεμὶα γελáει
ποὺ τὸ ματαλέει
σ' ὅποιον τὸ ρωτήσῃ.
—Κλάψιμο; Διонуσιὰκό;
λυρικὸ μεθύσι; ; —

Εἶμαι σὰν τὸν ἥλιο
κι' εἶμαι σὰν τ' ἀστέρια
ποὺ σὲ μάτια λάμπουν
καὶ σὲ θαλτονέρια,

Εἶμαι σὰν τὸν ἥλιο
καὶ σὰν τὸ φεγγάρι,
ποὺ μὲ δάκρυα παίζει,
καὶ μὲ τὸ λογάρι.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Σὰν ἀπ' τὸ προμάντεμα
τῆς λαχτάρας σ' ἐνοιωσε
ποὺ μακροῦθε ἐρχόσονται
καταλύτῃ

Καὶ σύγκορη μ' ἔσεισε
σὰν τὴν βουκέντρα ὁ πόθος μου
κι' ἐνοιωσα τὸ τρέμουλο
τῶν διολιῶν,

Στὸ κορμί, ὃ Αἰνάμη
ποῦγεις τ' ἄντρα τ' ὄνομα
κι' εἶσαι ἀπὸ τίς δυνάμεις
πρὸ πάνω.
Ἦθος; τὰ παρθένά μου
τὰ κάλλι μου τ' ἀτρούγητα
τροιγυτῆς τὰ χάρηκες,
καταλύτῃ.

Τώρα τὸ νεχτάρι μου
νῆταν καὶ νὰ σοῦδινα
τὸ μεθύσι πάντοτε
γιὰ τὴ στράτα
τῆς ζωῆς καὶ νῆτανε
πάντα στὸ κορμάκι μου
νῆτινες, νὰ μέθαγες
καταλύτῃ..

Ο ΑΝΤΡΑΣ

Ἀνῆλαιο ἀναγέλασμα ἢ ψυχὴ σου
μῆτε νὰ κλάψῃ, μῆτε νὰ γελάσῃ.
Ἦ δυνάμη μου, ἥλιος Σου, κοσάσι,
τὸ γέλιο μου χαρὰ καὶ δυνάμη Σου.

Στὸ χέρι μου τ' ἀτσάλι ἀγάπη στήσου
κι' ἔλα μαζί μου στ' ἄλικο γιορτάσι
οἰκία ρουδιὰ ἢ Ἀγάπη σου νὰ μάσει
στὸν ἐγκρεμνὸ τῆς τρισβαθῆς ἀθύσσου.

Κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν δίχως σένα
παρὰ κρασί ποὺ πίνουν ν' ἀμαρτήσουν,
γύφτος ποὺ σφυροκόπαγε ἀλυσσίδες,

Τὰ λόγια σου, ἀπαλὰ κι' ἀρρωστημένα
τὴ μαύρη μου ψυχὴ γιὰ νὰ ἐξαγνίσουν
στάξαν πρωτοβορροῦθὸ θολὲς σταλίδες.